

αὐτοῦ ἦτις ἦτο ἡ ἐπαρχία ἐκείνη τῆς Γαλλίας ἐν ἧ πρό πάντων εἶνε ἐν χρήσει ἡ παραμόρφωσις τῆς κεφαλῆς. Ἐπίσης ὁ Foville, καὶ ὁ φρενολόγος τῆς Τουλούζης Delaye παρετήρησαν ὅτι οἱ πλεῖστοι τῶν φρενοβλαβῶν ἐξετέθησαν κατὰ τὴν παιδικὴν τῶν ἡλικίαν εἰς τὴν περιγραφείσαν κάκωσιν. Βεβαίως, ὁ Foville ὀρθῶς παρατηρεῖ, οὐχὶ πάντες οἱ παραμειομορφωμένην ἔχοντες τὴν κεφαλὴν πάσχουσι τὰς φρένας, τούναντιόν ὑπάρχουσι τινες ἐκτάκτου διανοητικῆς ἀναπτύξεως, ἀλλὰ ἡ πρὸς τοῦτο διάθεσις ὑπάρχει ἐξ-ἄπαντος ἐν ὀρθῷ λόγῳ πρὸς τὸν βαθμὸν τῆς παραμορφώσεως. Καὶ κατωτέρως μὲν μορφὰς δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ἄνευ βλάβης, ἅμα ὅμως ἡ παραμόρφωσις προδῆ ἐπὶ πολὺ, ὁ ἐγκέφαλος κωλύεται ἐν τῇ ἀναπτύξει του, καὶ οἱ κακωθέντες ἀποθνήσκουσι ὑπὸ ὀξείας τινὸς τοῦ ἐγκεφάλου νοσήματος ἀνάρπαστοι γινόμενοι, ἢ περιπίπτουσι τῇ βλακειᾷ καὶ τῇ ἐπιληψίᾳ. Ὁ Gosse μετ' ἰδιαιότητος ἐξύττητος παρετήρησε τὰς συνεπείας τῆς παραμορφώσεως ἐν Ἀμερικῇ. Περιγράφει τοὺς λαοὺς, παρ' οἷς ἐν χρήσει τὸ ἔθιμον τοῦτο, ὡς ἐν ἀθλία εὕρισκομένους κατὰστάσει. Οἱ Σιαμέζοι εἰσὶ ἀνόητοι καὶ σκληροὶ, οἱ τῶν ὀρέων τοῦ Περού ἐκτάκτως ὀκνηροὶ, καὶ οἱ Ἰνδοὶ τοῦ Sacramento ὁ ἀνοητότερος λαὸς τῆς ὑψηλίου. Ἐπίσης φυλὴ τις παρὰ τὸν Ὀρεγόνα, διακρινομένη διὰ τὸν μικρὸν ἐγκέφαλόν της εἶνε ἡ ἀνοητοτάτη ἐν τῇ βορείῳ Ἀμερικῇ, καὶ ὅλως ἀνεπίδεκτος πολιτισμοῦ. Ἐνδιαφέρουσα εἶνε ἡ παρὰ τοῖς λαοῖς τούτοις, παρ' οἷς ἡ παραμόρφωσις ἔθιμον, ἐκτάκτος ἀνηθικότης. Ὁ Gosse ἐποίησε παρατηρήσεις καὶ ἐν Τουλούζῃ ἐπιβεβαιούσας τὰ συμπεράσματα τῶν ἄλλων, καὶ λέγει, ἐκ τῶν νεοσυλλέκτων τοῦ Montagne Noire οἱ παραμειομορφωμένην ἔχοντες τὴν κεφαλὴν διεκρίνοντο ἐπὶ ματαιότητι καὶ ἀπερισκεψία.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἐθίμου τούτου δυνάμεθα νὰ προσθέσωμεν ὅτι αἰτία αὐτοῦ ὡς ἐν γένει καὶ ἄλλων βαθέως ἐρριζωμένων ἐθίμων, φαίνεται ὅτι εἶνε κατὰ πρῶτον λόγον αἱ κοινωνικαὶ διαφοραί. Ὁ ἰσπανὸς Τορκουεμάδας ἀναφέρει ἐπὶ τοῦ προκειμένου γεγονότα τινα, ἅτινα εἰσὶ σπουδαῖα ὡς ἀφορῶντα τὰς αἰτίας τοῦ ἐθίμου τούτου. Οἱ περουβιανοὶ πράγματι διηγήθησαν αὐτῷ ὅτι ἐν ἐκάστη ἐπαρχίᾳ ὑπάρχει ἴδιος τρόπος πρὸς μεταμόρφωσιν τῶν κεφαλῶν.

Ἡ πυραμιδοειδὴς μορφή κατὰ τούτους ὑπῆρξε προνόμιον τῶν εὐγενῶν τοῦ Περού. Ὁ βασιλεὺς μόνος ἐδικαιούτο νὰ μεταμορφοῖ πυργοειδῶς τὰς κεφαλὰς τῶν τέκνων του, ὡς ἔκφρασιν δὲ τῆς βασιλικῆς του ἀρεσκείας ἐπέτρεπεν ἐνίοτε καὶ εἰς τινὰς τῶν εὐγενῶν τοῦτο. Ἐν Περού ἐξ ἄλλου καταβάλλεται μεγίστη φροντίς ὅπως ἐπιτευχθῇ ἡ ζητούμενη μορφή, πρὸς τοῦτο δὲ ἐπὶ πολλὰ ἔτη μένουσιν οἱ ἐπίδεςμοι. Ἐν Μεξικῷ ὅμως, παράδοξον εἰπεῖν, φαίνεται ὅτι οὐ μόνον ἡ ἀρχουσα, ἀλλὰ καὶ ἡ δουλεύουσα τάξις ἔφερε δμοιομόρφους τὰς

κεφαλὰς, παραμειομορφωμένας, ὡς ἀποδεικνύουσι ἀρχαιότατα μνημεῖα παριστῶντα τὸν τε βασιλέα καὶ τοὺς δούλους δμοιομόρφως τὴν κεφαλὴν παραμειομορφωμένην ἔχοντας. Ὁ Γερμανὸς Spix διηγεῖται ὅτι ἔμαθε παρὰ τινος λαοῦ τῆς νοτίου Ἀμερικῆς ὅτι παρεμόρρωνε τὴν κεφαλὴν ὅπως διακρίνεται ἀπὸ πλησιοχώρου φυλῆς.

Ἐν Μονάχῳ.

ΑΒΙΚΕΝΝΑΣ.

Η ΜΟΙΡΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΑΣ

Τοῖς ποιηταῖς.

Ἐκείνος ποῦ μίᾳ μέρᾳ εὐτυχίῃ
Σὲ στήθη γυναικὸς ἀγαπητῆς
Μονάκριβο καμάρι της ν' ἀνθίσῃ,
Ποτὲ ἀπὸ τὰ χέρια δὲ θ' ἀφίσῃ
Τῇ λύρα του, ἂν εἶνε ποιητῆς.

Γιὰ μίᾳ ὥραῖα μοναχῇ φροντίδα
Κάθε ὥρατο τότε τραγουδεῖ,
Τιμῇ, ἐλεημοσύνη, πίστι, ἐλπίδα
Κι' ὁ ὕμνος π' ἀντηρεῖ γιὰ τὴν πατρίδα
'Ἀπ' τῆς ἀγάπης βγαίνει τῇ χορδῇ!

Πόσα τραγούδια τρυφερά, ἐμπνευσμένα,
Γεμάτα πόθους, ὄνειρα, φτερά,
Δὲ γράφονται γι' ἄλλο καὶ μὴ κανένα,
Παρὰ γιὰ νὰ τὰ λάχουνε γραμμένα
Δυὸ ματάκια μόνο φλογερά!

Μὰ ὅποιος δὲν κατῶρθωσ' ἐδῶ κάτω
Σὲ στήθη γυναικὸς ἀγαπητῆς
'Ὀλόχρυσο νὰ γράψῃ τ' ὄνομά του,
'Σ τὴ νύχτα ποῦ τ' ἀπλών' ἡ ἐρημιὰ του,
Βουβαίνεται, ἂν εἶνε ποιητῆς.

Τοῦ ποιητοῦ τῇ λύρα κουρτισμένη
Συχνὰ τοῦ κόσμου ὁ ἔπαινος κρατεῖ
Μὰ ὁ πῶ γλυκὸς της κόσμος ὅταν μὲν
'Ἀναίσθητος μπροστά της, τί θὰ γένη;
Τί θέλει πλεῖα ν' ἀκούεται αὐτῇ;

Γυναῖκα τῆς ζωῆς μας εἶν' ἡ μοῖρα,
Πότε κακῇ, καὶ πότε ἀγγελικῇ
Αὐτὴ τὴν ἀκριβὴ μας βάζει λύρα
Πότε 'ς τῆς φήμης τῇ λαμπρῇ πορφύρα,
Πότε 'ς τῆς λήθης τῇ φτωχῇ φασκίᾳ.

Μάρτιος, 1882.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Σ. . . , γέρον φιλάργυρος, εὕρισκετο εἰς τὴν τελευταίαν του ὥραν.

— Δὲν ἔχει πλέον τὰς αἰσθήσεις του, εἶπέ τις τῶν παρισταμένων συγγενῶν.

— Τώρα θὰ ἰδοῦμε, λέγει ὁ ἰατρός.

Καὶ μὲ δυνατὴν φωνήν.

— Πρέπει νὰ πάγῃ κανεὶς, εἶπεν, νὰ πάρῃ ἀμέσως μιὰ μοτιλίλια ἀπὸ τοῦτο τὸ σιρόπι. . . Ἐχει εἴκοσι φράγκα.

— Πολὺ ἀκριβὰ, ἠκούσθη λέγων ὁ ψυχορραγῶν ἡμιανοῖγων τοὺς ὀφθαλμούς.

* *

Ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἡ κυρία Α* παραπονεῖται πικρὰ διὰ τὸν βάνουσον τρόπον τοῦ συζύγου της καὶ ζητεῖ διαζύγιον.